

strane zaključivati na temelju (*tuđih*) *mnijenja* nije suprotno, nego zaista, s minimalnom interpretacijom, vrlo blisko *zaključivanju na temelju vjerojatnih mišljenja (premissa)*; s druge strane upozorava Petrić time na jednu u Aristotela uobičajenu metodu da prije razmatranja o stvari samoj, razmotri opravdanost i smislenost tuđih (filozofskih) stavova o tome. Taj se Aristotelov običaj vrlo često naziva *Aristotelovom poviješću filozofije*. Toj *Aristotelovoj povijesti filozofije* dugujemo fragmente mnogih predsokratovaca koji bi nam bez nje ostali nepoznati. No, ta ista povijest filozofije prezentira nam predsokratovce onako, kako je to Aristotel želio, kako je to njemu za njegov filozofski problem trebalo. Petrić je vrlo nesklon toj *Aristotelovoj povijesti filozofije* i na više se mjesta izjašnjava u korist doksografije, tj. pukog nabiranja učenja, a protiv *Aristotelove (kritičke) povijesti filozofije*. No u tome je Petrić u zabludi. Čak ako i ima pravo u tome da Aristotel pristrano interpretira prethodnike, a da doksografi donose točnije verzije fragmenata, *Aristotelova povijest filozofije* ima tu prednost pred doksografijom da ju je pisao filozof s razumijevanjem problema o kojemu je riječ. Pa da je i izložio svoju interpretaciju u skladu sa svojim viđenjem problema, svojom koncepcijom, i tada (ili upravo zbog toga) ta nam je verzija, jer svjedoči o razvoju filozofske misli i utjecaju ili poticajima koje su predsokratovci imali na Aristotela, filozofski zanimljivija nego ona doksografska, objektivna, tj. ona koja ne dopire do filozofskog smisla i imanentnog razvoja filozofske misli.

Petrić se, međutim, uvijek radije priklanja doksografskom izlaganju, nego Aristotelovom. Tu metodu: *raspravljati na temelju prihvaćenih mišljenja*, tako da se nadvlada protivnik, ili barem tako da onaj koji (protiv nekoga) raspravlja, ne bude nadvladan, drži Petrić odgovornom za bijedni položaj filozofije u redovničkim, pa i talijanskim školama.

Unatoč toj poraznoj kritici Aristotelove i peripatetičke metode raspravljanja inzistira Petrić na tome da je i Platon poznavao i prakticirao sve navedene metode. Ono što tu razlikuje Platona i platoničare od Aristotela i aristotelizma jest *svrha* radi koje se poduzimaju te metode.

Platon je te metode poučavao i primjenjivao u svrhu *čišćenja duše* od neistinitih mišljenja. Po Platonu dijalektiku primjenjuje